

Dr. Nagy Róbert

BAJNÓCZY FERENC

fafaragó művész

Dr. Nagy Róbert

BAJNÓCZY FERENC

fafaragó művész

Bevezetés és köszönetnyilvánítás

Amikor e kis könyv megírásának ötlete felmerült – 2012. január végén – találkozásunk során még együtt tervezgettük Mezey István grafikus művésszel a megvalósítást. Nem gondoltam volna, hogy alig egy hónap alatt Őt is elragadja korunk alattomos betegsége, s róla is csak múlt időben emlékezhetek. Így e könyv már közreműködése nélkül született.

Ajánlom e kis könyvet Bajnóczy Ferenc fafaragó művész emlékének, aki 2013-ban lett volna 80. éves. Rendhagyó pálya volt az övé, hiszen kisgyermek korától jól rajzolt és festett, mégsem választotta a művészi pálya „rögös” utjait, hanem gépipari technikumba járt, s az itt szerzett szakmával az építőiparban dolgozott 4 évtizedig, mint főgépész. Külön érdekesség viszont, hogy a technikumban rajztanára Miskolc hírneves, Munkácsi-díjas festőművésze, Csabai Kálmán, s a kollégium nevelő tanára a szintén festőművészként ismert Seress János volt. Ezen tanárok szellemisége nyilván inspirálólag hatott a későbbiekben.

Életrajzi leírása szerint csak 1960-as évek közepétől kezdett hobby-ként a fafaragással foglalkozni, de idő hiányában ezen időszak alatt keveset alkotott.

Művészi pályájának kibontakozása és kiteljesedése csak nyugdíjazása után, 60 éves korától történt, ezért is rendhagyó e pályafutás, mert az ezt követő 18 év alatt készült alkotások a művészi színvonal csúcsai közé tartoznak.

Még biztos sok alkotás maradt benne, hiszen számos munkája félbe maradt. Egy igazi művész soha nem hal meg, műveiben él tovább, ez így van Bajnóczy Ferenc esetében is. Ez a tény enyhítheti szerettei – a család – és tisztelői barátai gyászát, fájdalmát.

Köszönettel tartozom Bajnóczy Ferencnének (Orosz Máriának) és Dr. Bajnóczy Ildikónak a dokumentumok, fényképek és a tulajdonukban lévő alkotások közrebocsátásáért.

Köszönet illeti Kovácsné Mész Izabellát is (Eger) a szöveg szerkesztéséért, Schlammer Annát a fotók, dokumentumok, gondos számítógépes szerkesztéséért, és a borító tervezéséért.

Bajnóczy Ferenc – fafaragó művész

1969-ben, 33 évesen kerültem Kazincbarcikára, az újonnan épült kórház Fertőző osztályára.

1985-ben ismerkedtem meg Mezey István grafikus és festőművésszel, miután kisebbik leánya a Fertőző Osztályra került, s az ismeretségből tartós barátság lett, mely révén nagyon sok művészi élményben részesültem. Mint a Városi Kiállító terem, majd a később megnyílt Kisgaléria igazgatójaként Mezey István számos kiállítást szervezett és rendezett, az ország legnevesebb művészei közül többnek volt kiállítása Kazincbarcikán, melyeknek akkor igazi rangja volt, s e kiállításokat dokumentumként őrzik a fotók, filmfelvételek, majd később a videó felvételek.

A kiállítások rendszeres látogatása révén kitágult látóköröm, több művésszel kerültem személyes kapcsolatba, amely hozzásegített például önarckép gyűjteményem gyarapodásához.

Emellett Mezey István többször rendezett az általam gyűjtött képzőművészeti alkotásokból nagysikerű kiállítást

(Borsos Miklós grafikái, Önarcképek); örömömre mindig elvállalta művészekről írt portré könyveim tervezését, szerkesztését és egy-egy könyvben az illusztrációt is.

A nagy grafikus nemzedék eltávoztása (elhunyta) után – Hincz Gyula, Würtz Ádám, Reich Károly, Kass János, Feledy Gyula, Bálványos Huba – Mezey István volt méltó folytatója a grafika műfajának. Országosan elismert művész lett, aki számos díjat és kitüntetést kapott. Mezey Istvánnak köszönhetem, hogy Kazincbarcikán élő és alkotó jeles művészekkel megismerkedhettem és kerültem baráti viszonyba, így Bolacsek László ötvösművésszel, Fülöp Tibor kovácművész mesterével és Bajnóczy Ferenc fafaragó művésszel. Ugyanis Mezey István gondot fordított arra is, hogy a kézművesség művészi képviselői lehetőséghez jussanak alkotásaik bemutatására, együttes vagy egyéni kiállítás formájában. Nos, egy ilyen egyéni kiállításon találkoztam először a Kazincbarcikai Kisgalériában Bajnóczy Ferenc alkotásaival 2008. tavaszán. Számomra revelációként hatott, hogy él Kazincbarcikán egy olyan egyéniség, aki „késsel” ilyen művészi alkotásokat tud létrehozni. Emlékszem, hosszú ideig szemléltem a régi, '1998-ban' átadott kazinc-

barcikai állomáson beálló 324-es típusú gőzmozdonyt, mely a személyvonatokat húzta; a kazincbarcikai fűtőház (melyet 1944-ben felrobbantottak) 326-os tolató-mozdonyát és a régi putnoki állomáson beálló legendás 424-es mozdonyt. Fantasztikus művészi teljesítménynek tűnt, hogy mindegyik mozdonyon – hűen az eredetihez – csaknem minden alkatrész ki volt faragva, így a kerekeket hajtó és összekötő dugattyúk, a mozdonytesten futó csövek, az ütközők, a lámpatestek, a mozdonyvezető fülke ablakai, a síp, a kémények, a sínek! Az esztétikumon kívül régi emlékek ébredtek bennem a kiállítás kapcsán, hiszen én még láttam e mozdonyokat, sőt utaztam az általuk húzott vonatokban. Különös izgalommal vártam a 424-es méltóságteljes befutását a nyíregyházi vagy debreceni állomásra, mivel akkor a gyorsvonatokat ez a típus hozta-vitte. Azon is elgondolkoztam – a kiállítást nézve –, hogy a tehetségen és a képzelőerőn kívül mennyi idő, türelem és kitartás szükséges egy-egy alkotás létrejöttéhez. A kiállításon számos faragott kép volt látható várakról, melyek az eredetinek kicsinyített, de „égi” másainak tűntek, a tornyok, a bástyák a sziklán álló várépület, a várak töveiben látható bokrok, fák aprólékos-gondos kifaragása, megjelenítése, mind Bajnóczy

Ferenc művészi kvalitását bizonyították. A technikai és építészet tárgyain kívül voltak a kiállításon a háztartáshoz is, felhasználható hasznontárgyak is, például fűszer (só) tartók, szalvétatartók, melyek Bajnóczy Ferenc művészi sokoldalúságára utaltak.

Hogy a kiállítás nemcsak nekem jelentett élményt, bizonyítják azok a bejegyzések, melyek megtalálhatók a látogatók könyvében, s melyekből albumában Bajnóczy Ferenc is idéz gyöngybetűivel (a művész rajzolt betűi is szemet-gyönyörködtetőek). Feltöltődve a kiállítás élményével elmentem Mezey István barátomhoz érdeklődni Bajnóczy Ferencről és a megismerkedés lehetőségéről. Így megtudtam, hogy a művész szerény, de kissé visszahúzódo, tartózkodó típus, nem könnyen megközelíthető egyéniség. Maga Bajnóczy név nem volt ismeretlen előttem, mivel még kazincbarcikai orvosként találkoztam a Fertőző osztályon Dr. Bajnóczy Ildikó orvosnővel, aki a fertőző betegségek és belgyógyászat szakvizsgát megszerezve dolgozott mindkét szakmában, Mezey István révén tudtam meg, hogy ő Bajnóczy Ferenc leánya, s megkaptam tőle Bajnóczy Ferenc telefon-számát is. Felhívva a művészt sikerült vele megbeszélnem egy

személyes találkozást, melyet izgalommal vártam. Bajnóczy Ferenc feleségével (Orosz Mária). Kazincbarcikán a Rákóczi téren lakott, olyan bérházban, mely még Kazincbarcika születésekor épült az 1950-es években, masszív téглаépület és sokkal esztétikusabb látványt nyújt, mint az 1970-es években épült panelházak. Egy késő délutáni időben érkeztem a házaspárhoz, ahol kedves fogadtatásban részesültem, bár egy kis tartózkodást éreztem Bajnóczy Ferenc részéről, de ezt természetesnek találtam, mivel személyesen először találkoztunk. Először felelevenítettük a régmúltat, én beszéltem a 18 évig (1970-1988) Kazincbarcikai Kórházban tartó működéséről, melyben benne volt leánya – Ildikó – munkája és tevékenysége is, felelevenítettük utódom Dr. Liszonyi Ágnes főorvosnő emlékét is, akivel még Bajnóczy Ildikó is dolgozott együtt. Bajnóczy Ferenc is tájékoztatott pályafutásáról, amit végig az építőiparban töltött. (L. még életrajzi leírást). Számomra meglepetésként hatott Bajnóczy Ferenc azon közlése is, hogy alkotópályája tulajdonképpen nyugdíjazása (60 éves korban) után indult, mivel addig időhiányában csak elvétve faragott kisebb-nagyobb dolgokat. Elmondtam a kiállításon szerzett élményeimet, a mozdonyok iránti

szeretetemet és rajongásomat, mely abból adódott, hogy 1947-ben gyógyszerész szüleim Nyíregyházáról 12 km-re fekvő Kótaj községbe költöztek, és felújítás után megnyitották az előzetesen még romos patikát. A községben a főutcán jött végig a keskenynyomközű vasúti sín, mi a vasútállomástól 2 percre laktunk; s az iskolaév minden napján bejártam a kisvasútnak becézett szerelvénnel Nyíregyházára, először általános iskolába, majd a Kossuth Gimnáziumba. Külön diákvonat járt reggelente, melyet kezdetben kis gőzmozdonyok húztak, amelyeket „csühögőnek” nevezett mindenki, mivel a sóstói állomás után a felfelé menetben alig bírt „felkapaszkodni” a töltésen, s ez arra a hídra vezetett, mely átvitelt a Záhony felől jövő és menő nagyvasúti pálya felett. (A kisvonat még ma is üzemel, de már Diesel mozdonyok húzzák a szerelvényeket). Bajnóczy Ferenc elbeszéléséből azt is megtudtam, hogy a kiállításon látott mozdonyok a Kazincbarcikai Vasúttörténeti állandó kiállítás részei, melyet a már nyugdíjba vonult állomás főnök (Husonyica Gábor) alapított és az állomás egyik helyiségében láthatóak a gyűjtemény. (Később volt alkalmam megtekinteni).

Az első találkozást azután több követte, általában kéthavonta egyszer összejöttünk, s megbeszéltük a napi eseményeket, de sok szó esett családról, művészetről, művészi alkotásokról, barátokról. Már más volt a légköre, ezen találkozásoknak. Bajnóczy Ferenc tartózkodása teljesen megszűnt, s mindig örömmel mentem el a Bajnóczy házaspárhoz, ahol kedvességgel, figyelmességgel fogadtak. Érdekesség, hogy több mint egy évig magázódtunk Bajnóczy Ferencsel a kölcsönös tisztelet jegyében, s bár én 3 évvel fiatalabb voltam, végül én kezdeményeztem éppen egy Ferenc névnap alkalmából a tegeződést, melyre finom bor kóstolása mellett került sor, s utána beszélgetéseink, társalgásunk még oldottabbá, baráti hangulatúvá váltak. Bajnóczy Ferenc szerénységére jellemző, hogy alkotásait hobbinak, és nem művészi tevékenységnek tartotta – holott egyértelműen azok voltak! Nem is szerette, ha valaki „művész úrnak” szólította. Lakásuk két szobája a barátságos otthon hangulatát sugározta, Bajnóczy Ferenc néhány alkotása a művészi harmóniát, feleségének ízlése, pedig a megfelelő elrendezést tükrözte. Azt is megtudtam, hogy alkotásainak nagy része leánya Ildikó szobájának falait díszíti. Csak néhány találkozás után mertem

megkérdezni, van-e olyan alkotása, amelyektől megválna, s örömömre szolgált, hogy elővéve egy dobozt, amelyben néhány faragott képe volt, hozzám kerülhetett az „Árva vára” c. alkotás, majd későbbiek folyamán a „Vajdahunyd vára”. Sikerült szert tennem a haszontárgyak közül egy só és szalvéta tartóra is. Találkozásaink alkalmával vittem a Bajnóczy család részére olyan kis könyveket, melyeket művészekről írtam (Borsos Miklós szobrászművész, Kovács László karnagy, Dobsa Sándor zongoraművész és zeneszerző, Meskó Ilona zeneszerző és karmester, Várhelyi dinasztia (Endre és Éva operaénekesek). Bajnóczy Ferenc érdeklődéssel fogadta és forgatta e kis könyveket, és 2010. tavaszán egy újabb látogatásom alkalmából kellemes meglepetésben részesített, ugyanis elkészítette intarzia formájában Borsos Miklós önarcképét a Borsos Miklós könyv címlapján látható rajz alapján, s alkotását nekem ajándékozta, mint mondotta viszonzásul a kis könyvéért. Ez az intarzia portré, azóta is szobám falát díszíti és emlékeztet Bajnóczy Ferenc barátságára, nagylelkűségére és kiváló művészi teljesítményeire.

Az intarzia legalább olyan igényes művészeti ág, mint a fadaragás. Bajnóczy Ferenc ebben is magas színvonalú

alkotásokat készített.

A finom borok kóstolása mellett Bajnóczy Ferenc többször mesélt az István Nádor Borlovagrendről; és számos fotót néztünk együtt, melyek a lovagrend tagjairól és rendezvényeiről készültek. Bajnóczy Ferenc büszke volt tagságára, hiszen a rendbe csak ajánlással lehetett bekerülni; s a társaság illusztris tagjai között országosan is ismert neves személyek vannak.

Közös ismerőst és barátot Dr. Dobrik István művészettörténészt (volt galéria igazgatót) fedeztem fel örömmel a fotókon a lovagrend tagjai között. A rend minden évben nagyszabású rendezvény keretében előadásokat szervez, ahol az ünnepi hangulat mellett kiállítások is láthatók. A rendezvények helyszíne többször volt a Lillafüredi Kastély Szálloda, ahol 2002. júniusában Bajnóczy Ferencnek volt kiállítása „Magyar várak fából” címmel.

Bajnóczy Ferenc alkotásait általában dió, cseresznye, vagy meggyfából készítette, a faanyagot a dédestapolcsányi hétvégi házában tárolta, és maga darabolta kisebbre. A faragásokat saját készítésű késekkel faragta ki, számos méretű kései voltak; a legkisebbtől a legnagyobb méretig, ahogy az

alkotások kívánták. Voltak vésői is, amelyeket szükség esetén szintén használt.

A nagyobb méretű kompozíciókat a kazincbarcikai bérház pincéjében lévő műhelyében faragta, míg a kisebbeket a lakás konyhájában. Bajnóczy Ferenc az általa megörökített várak és mozdonyok legtöbbjét látta, saját maga fényképezte le, így a személyes élmények, és a fotók alapján készítette el alkotásait (információ, Bajnóczy Ferencné Máriától).

2009. karácsonyára páromnak (Panni) ajándékoztam Bajnóczy Ferenc „Árva vára” c. alkotását, ahol évekkel azelőtt mindketten jártunk élményekkel teli túra alkalmával (Szlovákia Árva folyó völgye). Panninak is nagyon tetszett a fából faragott kép; s amikor arról is meséltem, hogy milyen szép és esztétikus fali fűszertartót láttam Bajnóczyék konyhájában felcsillant a szeme. Tudtam, már régen szeretett volna fából faragott fali fűszertartót a konyhánkba, de ilyet sehol nem lehetett látni, vagy kapni a kereskedelemben. Megígértem, ha legközelebb találkozom Bajnóczy Ferencel és vállal egy ilyen munkát, akkor 2010-ben ez lesz karácsonyi ajándékom számára. Mivel Panninak voltak elképzelései a fűszertartó formájáról, nagyságáról, ő is szeretett volna

találkozni Bajnóczy Ferencel. Sikerült is megbeszélni egy időpontot, melyre 2010. kora tavaszán került sor. Örömmel készülődtünk a Bajnóczy házaspárhoz, s valóban kedves fogadtatásban részesültünk. Panni egyből tegező viszonyba került Ferenc feleségével, Máriával. Panni elmondta elképzelését Ferencnek, aki mindezt feljegyezte, sőt egy rajzvázlatot is készített, s mindkettőnk örömeire elvállalta a felkérést a fűszertartó elkészítésére. Mint mondta, először megfelelő faanyagot kell hozzá beszereznie; s csak akkor tud neki kezdeni a munkának, amihez legalább fél évre lesz szüksége. Türelemmel vártuk a híradást és 2010. őszére elkészült a fűszertartó. Én már személyesen is megcsodálhattam Ferenc alkotását látogatásom alkalmából, de még nem vihettem haza, mivel 2010. késő őszén a Kazincbarcikai Kiállító teremben volt egy nagyszabású kézműves mesterek kiállítás, amelyre Ferenc, mint új alkotást elvitte a fűszertartót is (ott nézte meg Panni is, akinek szintén nagyon tetszett Bajnóczy Ferenc munkája). Amikor véget ért a kiállítás és lekerültek a falról a művészek munkái, én is hazahozhattam a fűszertartót, amely először a 2010. karácsonyi ünnepen a karácsonyfa alá, majd az ünnepek elmúltával konyhánk falára

került. Nem gondoltam volna ekkor, hogy ez lesz Bajnóczy Ferenc utolsó nagy munkája. Még örömmel üdvözlöttük egymást 2011. év elején Mezey István nagyszabású önálló kiállításán; amely 2010. őszére volt eredetileg tervezve a művész 65. születésnapja alkalmából, de technikai akadályok (okok) miatt csúszott át a 2011-es év elejére. Amikor elmúltak a téli hónapok, ismét szerettem volna találkozni Bajnóczy Ferencel, de már csak feleségével tudtam telefonhívásom után beszélni, s tőle tudtam meg, hogy Ferit gyomorpanaszai miatt meg kellett műteni, s jelenleg kórházban fekszik. Aggódva vártam a híreket, többször beszéltem Ferenc feleségével, s beszéltem a kórházban leányával Dr. Bajnóczy Ildikóval is. A kilátások nem voltak túl biztatóak, de reménykedtem a felépülésében. Ferenc egy ideig haza is került, de állapota nem javult, így leánya bevitte osztályára ápolni, kezelni, de sajnos a felépülés elmaradt és 2011. június 21-én Bajnóczy Ferenc elhunyt.

Sajnos haláláról csak utólag értesültem, mivel munkahelyi lekötöttségem (Eger-kórház) következtében nem voltam Kazincbarcikán, így temetésére nem tudtam elmenni. De szívemben, azóta is gyászolom, s amíg élek őrzöm emlékét.

BAJNÓCZY FERENC

1933 MÁJUS 25.-ÉN SZÜLETETT PUTNOKON.
AZ ÁLTALÁNOS ISKOLÁT IS ITT VÉGEZTE, MAJD 1953-
-BAN ÉRETTSÉGIZETT A MISKOLCI GÉPÍPARI TECHNI-
KUMBAN.

1953-TÓL A 31. SZ. ÁLLAMI ÉPÍTŐIPARI VÁLLA-
LAT KAZINCBARCIKAI ÉPÍTKEZESEIN FŐGÉPESSZKÉNT,
1969-TÓL NYUGDIJAZASAIG (1993) BUDAPESTEN,
A VÁLLALAT TERÜLETI FŐGÉPESSZKÉNT DOLGOZOTT.

KÖZÉPISKOLAI RAJZTANÁRA CSABAI KÁLMAN
MUNKÁCSI DIJAS FESZTŐMŰVÉSZ, KOLLÉGIUMI NEVELŐ-
TANÁRA JEREISS JÁNOS FESZTŐMŰVÉSZ VOLT.

KIS KORÁTÓL JÓL RAJZOLT ÉS FEJTETT, A NATU-
RALISTA ALKOTÁSOKAT KEDVELI.

AZ 1960-AS ÉVEK KÖZEPÉTŐL HOBBIKÉNT
KEZDETT A FA, -MINT TERMÉSZETES ÉLŐ ANYAG -
TÖBBFÉLE FELHASZNALÁSÁVAL ELŐBB EGYSZE-
RŰBB, -KÉSŐBB MIVESEBB TÁRGYAKAT ALKOTNI.

TAGJA A KAZINCBARCIKAI „IZSÓ MIKLÓS”
KEPZŐMŰVEISZETI KÖRNEK, ÉS A „SAJÓMENTI
NÉPMŰVÉSZETI EGYESÜLETNEK

1960-TÓL NŐS, EGY FELNŐTT LÁNYA VAN.
NYUGDIJÁSKÉNT KAZINCBARCIKAI LAKÓS.

KIÁLLÍTÁSOKON VALÓ RÉSZTVETEL:

Csoportos kiállítások:

1999	KAZINCBARCIKA ÉLŐ NÉPMŰVÉSZETE	K.-BARCIKA
2000	MINDEN EVBEN AZ „IZSÓ MIKLÓS KÉPZŐMŰVÉSZETI KÖR” KIÁLLÍTÁSAI	K.-BARCIKA
	XI. „KALÁRIS” NÉPMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁS	SZERENCS
2001	KAPOLI ANTAL” ORSZÁGOS FAFARAGÓ PÁLYAZAT	BALATONLELLE
2003	HOLLÓ LÁJZLÓ GALÉRIA	PUTNOK
	ORSZÁGOS KÉPZŐ ÉS IPARMŰVÉSZETI TÁRLAT	SAROSPATAK
	„AMATŐR ATRIUM” ÉSSZENCIA ORSZÁGOS KIÁLL.	BUDAPEST
2004	KAZINCBARCIKA ÉLŐ NÉPMŰVÉSZETE	K.-BARCIKA
	XII. KALÁRIS” NÉPMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁS	SZERENCS
2005	ORSZÁGOS KÉPZŐ ÉS IPARMŰVÉSZETI TÁRLAT	SAROSPATAK
	HOLLÓ LÁJZLÓ GALÉRIA	PUTNOK
2007	SÁJÓMENTI NÉPMŰVÉSZETI EGYESÜLETI TAGOK KIÁLLÍTÁSA	K.-BARCIKA
2008	XX. AMATŐR ATRIUM” ORSZÁGOS KÉPZŐ ÉS IPARMŰVÉSZETI TÁRLAT	SAROSPATAK
	PUTNOKON ÉLŐ-ÉS ELJÁRMAZOTT MŰVÉSZEK KIÁLLÍTÁSA – HOLLÓ LÁJZLÓ GALÉRIA	PUTNOK

EGYÉNI KIÁLLÍTÁSOK:

1998	UVVÁROSI ISKOLA	K.-BARCIKA
2002	PALOTASZÁLLÓ	LILLAFÜRED
2008	KIS GALÉRIA	K.-BARCIKA
	SÁJÓMENTI NÉPMŰVÉSZETI EGYESÜLET	—
2009	XII. ORSZÁGOS KADÁRNAP	ERDŐBÉNYE

VÁLOGATÁS KIÁLLÍTÁSI VENDEGKÖNYVI BEJEGYZÉSEKBŐL:

2008 – KAZINCBARCIKA – KIS GALÉRIA

NAGYON KÖSZÖNJÜK, HOGY VÉGNÉZHETÜNK AZT A CSODÁLATOS ÉLET –
MŰVET. JO EGEJSZÉGET KIVÁNOK E-SZEP FARAGÁJOK „ELKÖVETŐJÉNEK”
SZERETTEL DR. VLADAR ÁGOTA

GRATULÁLOK A CSODÁLATOS ALKOTÁSOKHOZ.

KBARCIKA 2008 05 08

KÖSZÖNETTEL NESZÁDELINÉ
KALLAI MARIA NEPI IPARMŰVÉSZ

CSAK ÁMULATTAL ÉJ FŐHAJTÁSSAL ADÓZHATUNK ÖNNEK, MINT
IGAZI MŰVÉSZNEK.

RÁDULY ANNA

OLLARI ISTVÁN

2008 05 11

DRÁGA FERIKÉM!
EZ A TE LELEKBŐL ÉS KEZEDBŐL JÖTT CSODA. NAGY MEGTISZTEL-
TETÉS ÉJ ÖRÖM, HOGY ISMERHETLEK.

SZERETTEL – „BÖJSKE”

MOJZEJNÉ

ÜDVÖZLETTEL – KEREKES JÁNOSNÉ

SZÍVBŐL GRATULÁLOK A MAGAS SZINNVONALÚ MAGYARORSZÁGON
FOYEDÜLÁLLO MŰVÉSZETEHEZ.

DR. NAGY RÓBERT

KEDVES FERI!
ÜGY ÉRZTEM TEMPLOMBAN VAGYOK. ENNYI GYÖNYÖRŰSÉ-
GET EGYÜTT NEM MINDEN NAP LÁTHATUNK. SZÍVBŐL GRATULÁLOK
ANGYALFFY FERENCNÉ
MARGÓ – FAFARAGÓ

2008 04 29

FERI BÁCSI
A KIÁLLÍTÁS CSODÁLATOS, KIVÁNNJUK, HOGY MÉG SZÁMOS ALKOTÁS
SZÜLESSSEN A KEZE NYOMÁN.
SZÍVBŐL GRATULÁLUNK
SLEZSÁK ISTVÁN EDELENYBŐL
ÉJ FEJÉGE AGI.

ÁMULOK – BÁMULOK, CSODÁLOM A MŰVÉSZETÉT.

LANDENBERGER ISTVÁN
KÉPZŐMŰVÉSZ.

KEDVES FERI!
NAGYSZERŰ ÉLMÉNYBEN VOLT RÉSZÜNK. CSODÁLATOS TEHETSÉ-
GED ELTEJSEN JÓKAIG. SZERETTEL ÜDVÖZLÜNK
2008 05 29 DÁNYI LAJCS ÉJ FELEJÉGE.

FERI, – MEGINT ÁMULATBA EJTETTÉL CSODÁLATOS MŰVEIDDEL.
KIVÁNOM, HOGY EGÉJSZÉGED ENGEDJE A TOVABBI ALKOTÁSOKAT
ÜDVÖZLETTEL NOVÁK GÉZA
FAFARAGÓ

Bicska maximum

Remekel a bicska - találóbb címet nem is adhattak volna a szervezők *Bajnóczy Ferenc* fafaragó április 24-én nyílt kiállításának. Erről bárki megbizonyosodhat, ha május 15-ig ellátogat a Kisgalériába.

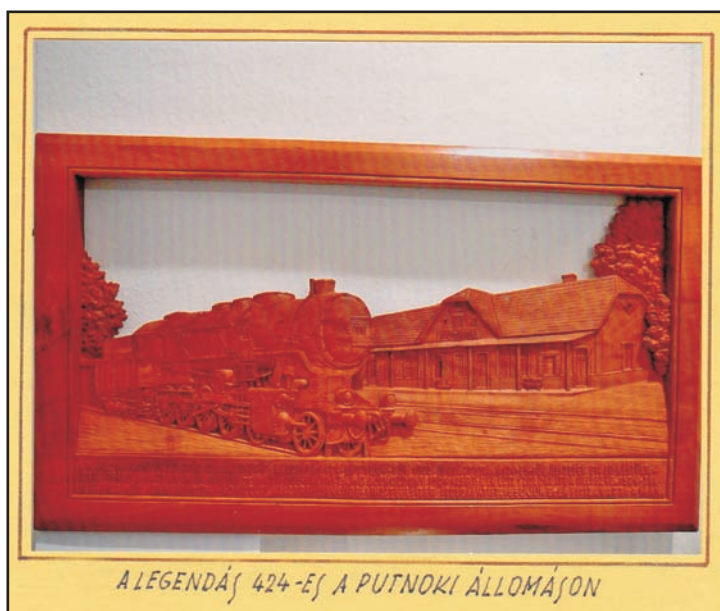
Az alkotó a *Kazincbarcikai Mozaiknak* elárulta: katonaevei alatt szerette meg a fafaragást, melynek alapjait még egy német tiszt mutatta meg neki. A műszaki beállítottságú művészt, - aki nyugdíjazása előtt főgépészeként dolgozott Kazincbarcikán, később Budapesten -, először a festészet vonzotta. Mivel a festés kellékeit nehezen tudta volna megvásárolni, fa pedig mindenhol akadt, végül a faragás mellett döntött.

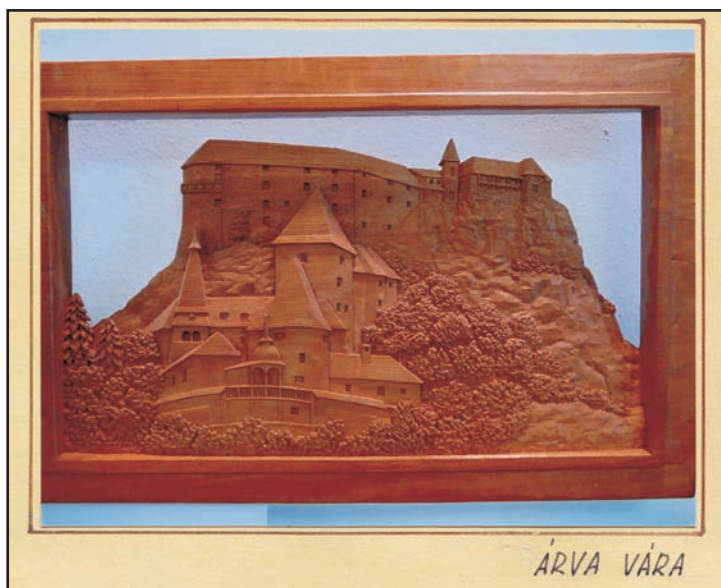
Az Izsó Miklós Képzőművészeti Körbe 2002-ben lépett be. Azóta rendszeresen szerepel az alkotókör kiállításain, de művei eljutottak már az ország távolabbi helyeire is, ahol szintén elismerték a munkáit.

Korai alkotásain a népművészet motívumait fedezhetjük fel, később kezdett csak más témákkal és technikákkal kísérletezni. Művei között szerepelnek kisplasztikák, használati tárgyak, intarziák, és három dimenzióban kifaragott képek. Leginkább körte-, juhar-, dió- és cseesznyefával dolgozik. (H. M. M.)

Foto: Hegedűsné Munkácsi Mónika

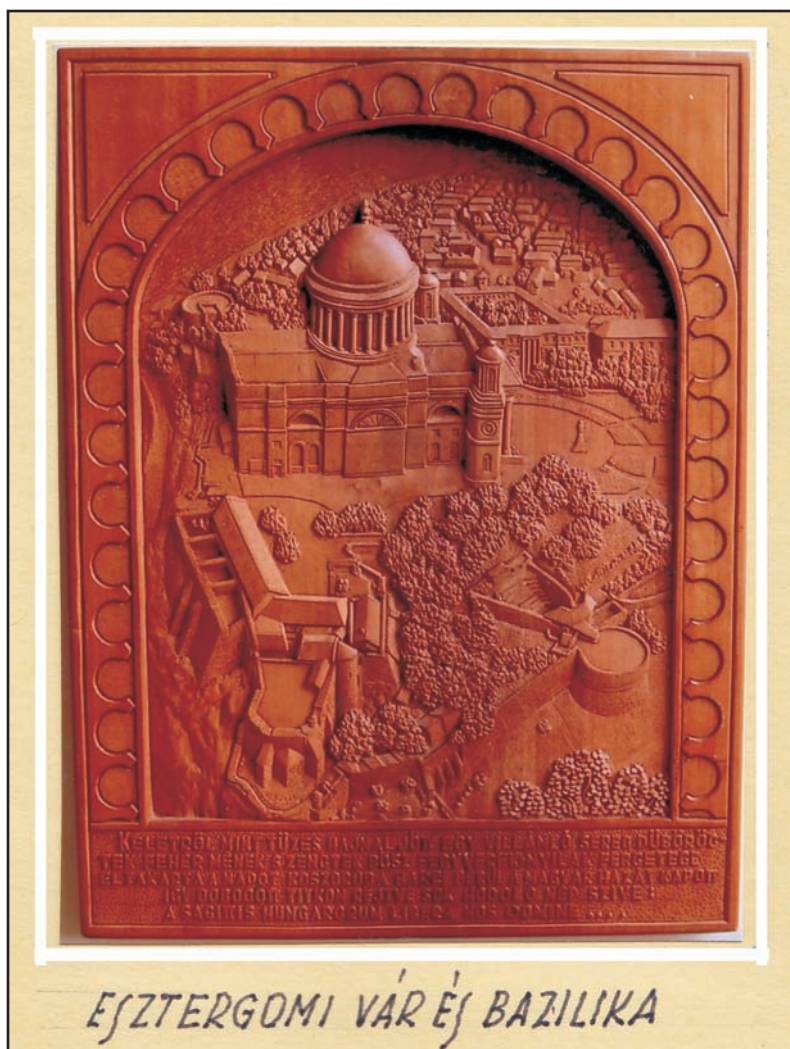

DEDEJTAPOLCSÁNYI HÉTVEGI HÁZ

ÁRTÖRT FEDELES DOBOZ

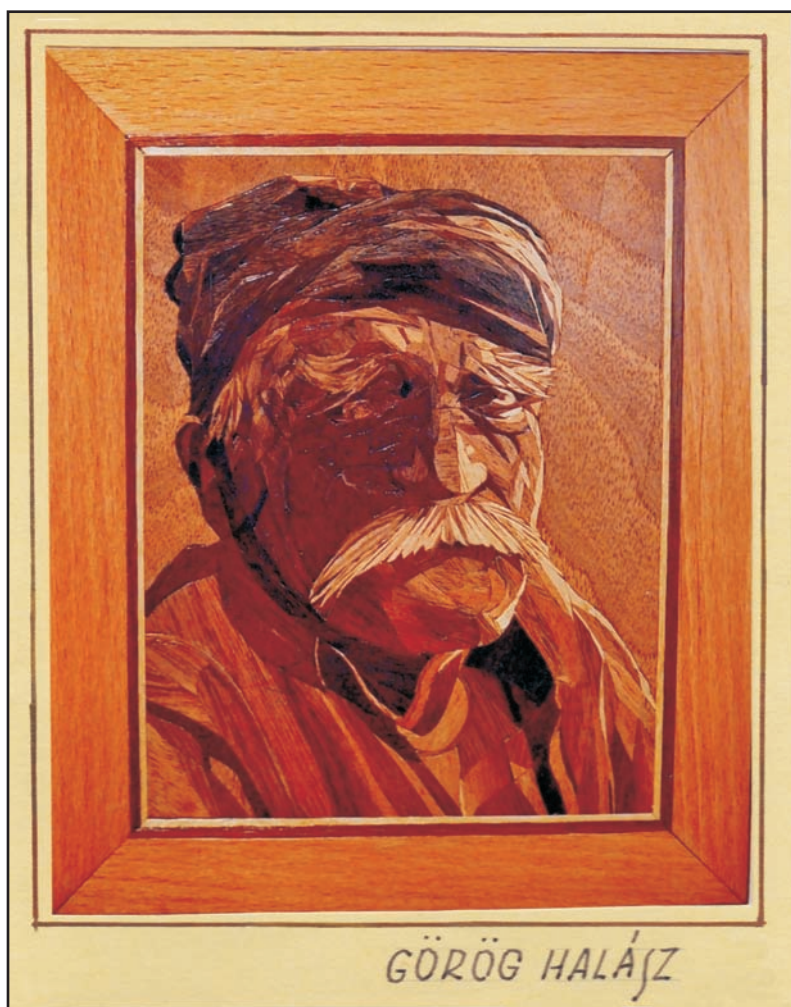

FÜSZERTARTÓ III.

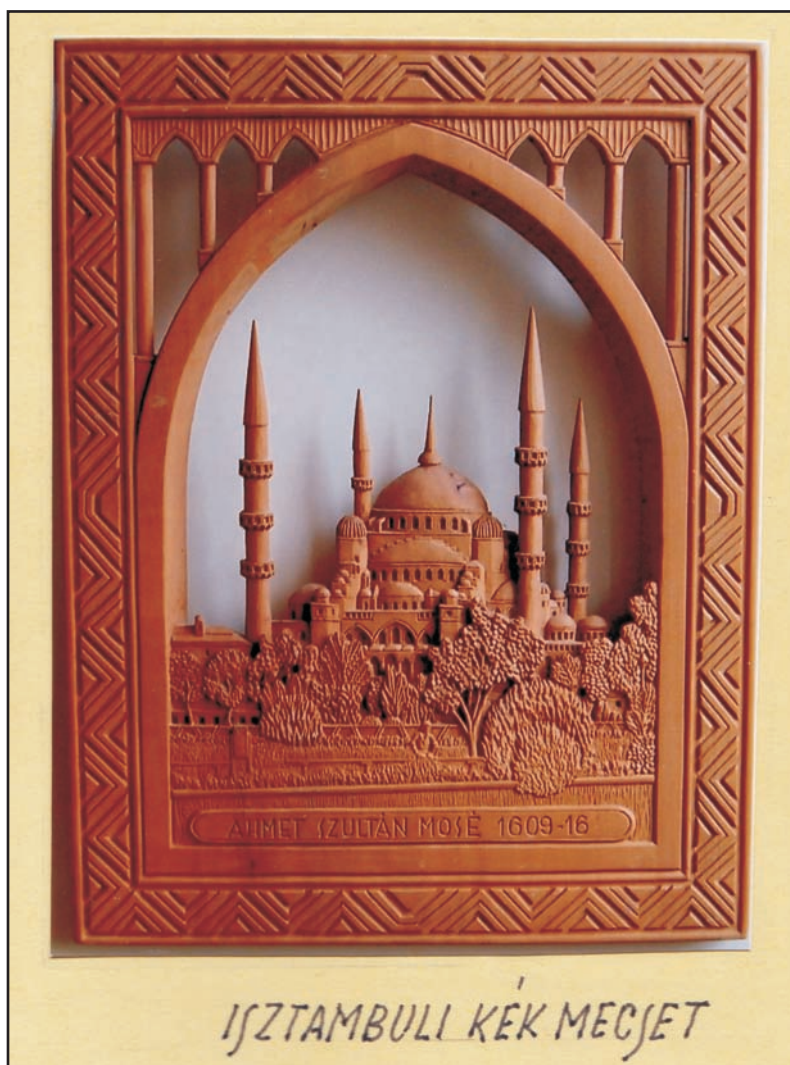

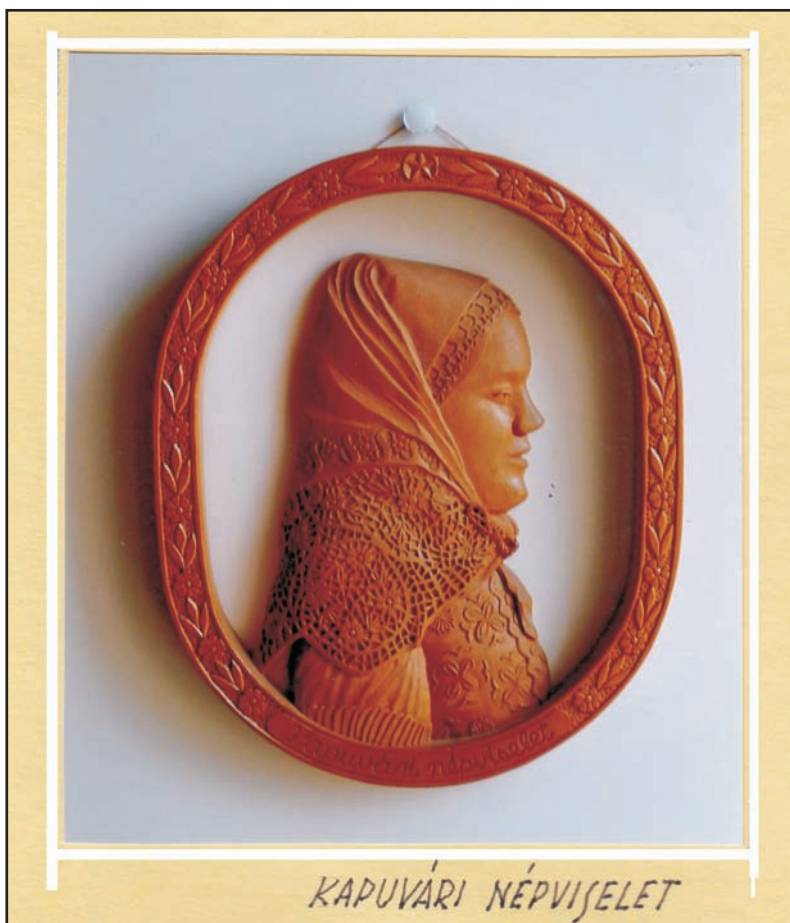
POGÁCSÁS TÁL

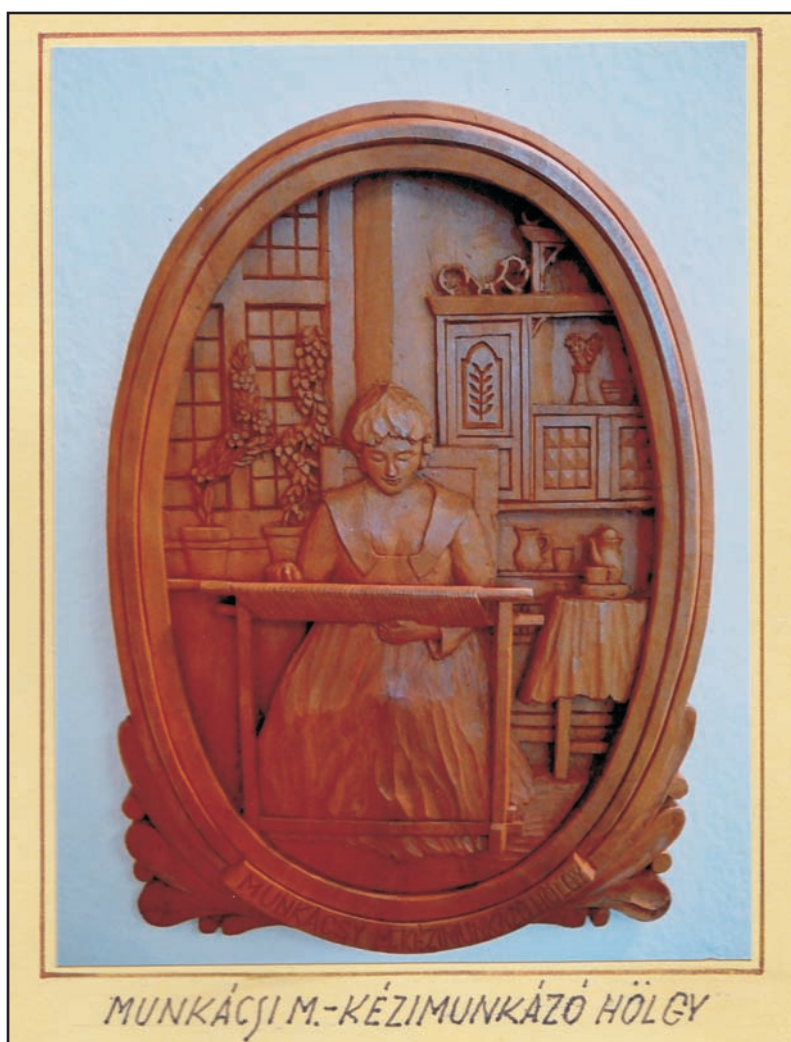

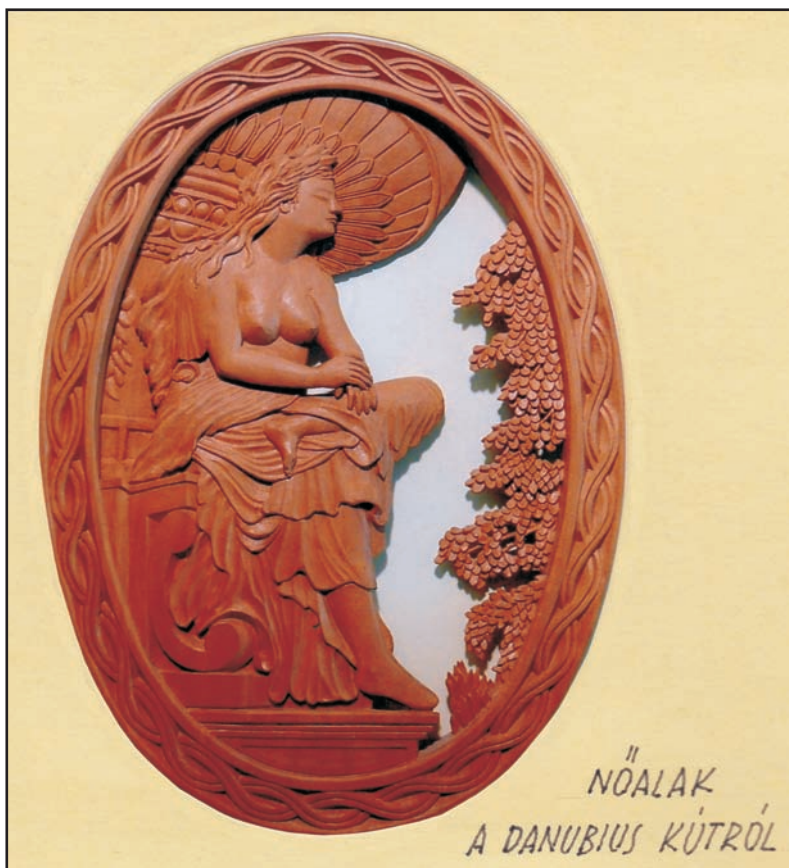

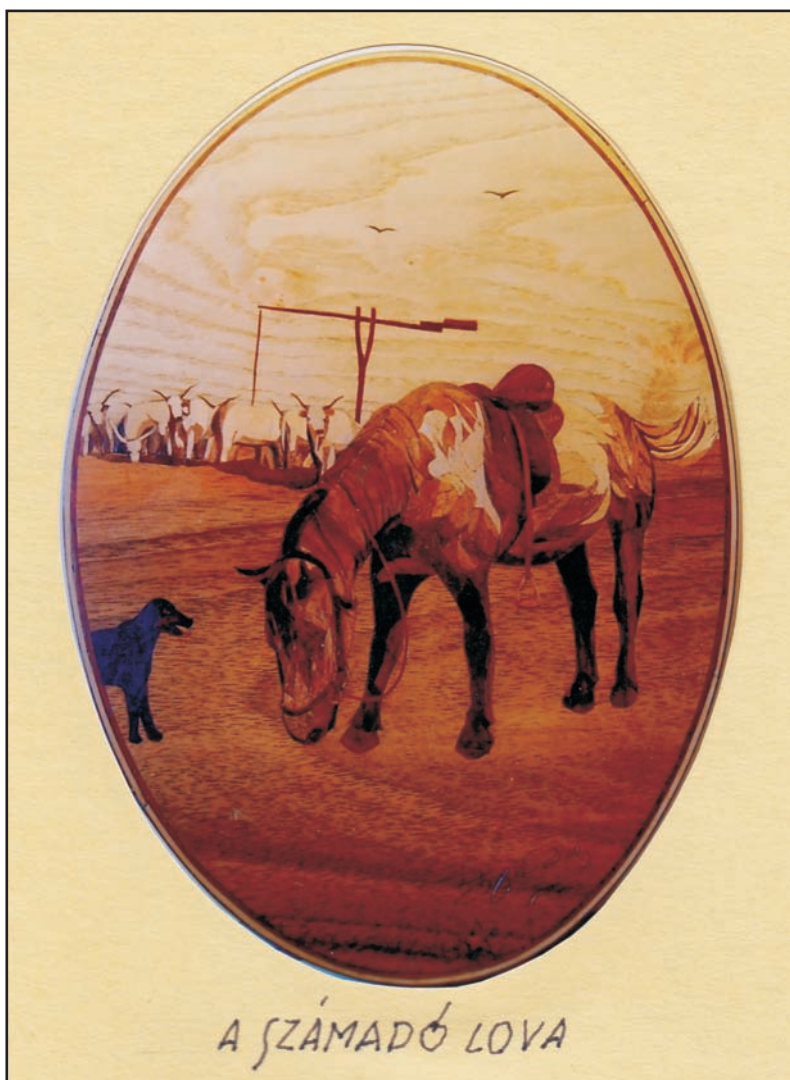
MADONNA

A SZÁMADÓ LOVA

Kiadja:

Dr. Nagy Róbert

A könyvet és a borítót tervezte:

Schlammer Anna

Készült:

A Litoplan Kft. nyomdájában

Kazincbarcikán

Tördelő szerkesztő:

Kovács Gábor

Felelős vezető:

Tóth Zoltán

ügyvezető igazgató

2012

Borsos Miklós szobrászművész
intarzia képe